

Oaseviering 13 mei 2023

Voorgangers: Paul Clement en Jeanneke de Bot

Cantor: Huub Bukkems

Piano: Paul van der Steen

Beamer presentatie: Paul Hafkemeijer

Lichtje van de maand: Mary Roelofs

Thema: Erfgenamen!?

Paaskaars brandt

Mededelingen

Klankschaal

Oasekaars wordt aangestoken

Openingslied: Hoort hoe God met mensen omgaat, GvL 619 1,3,10,12,13

Welkom en inleiding

Ja, welkom is ieder van u: ook al bent u letterlijk of figuurlijk van ver of van dichtbij gekomen. Ieder zit hier met haar of zijn eigen geschiedenis, verdriet, plezier, blijde of angstige verwachtingen.

Maar we zijn hier vooral sámen, om het met elkaar te delen, om het te delen met Degene die we soms verlegen, de Levende, de Barmhartige, een en al liefde en trouw mogen noemen en die een zegen voor ons is, opdat wij het voor elkaar zijn.

Ik ben blij weer in uw midden te mogen zijn, met al die mensen die Christus zoeken in de soms zo woelige hoven van onze wereld. Hij is de tuinman die ons soms snoeien moet, maar meestal een extra zetje geeft om tot bloei te komen.

Vandaag doen we dat onder het motto "Erfgenamen". Als je dat woord googlet gaat het vooral over dingen die je nagelaten worden en waaraan notarissen werken en hun brood verdienen.

Maar erfgenaam heeft ook de betekenis van: Persoon aan wie de taak, rechten of verplichtingen van een voorganger toevallen; zomaar toevallen, gratis en voor niets, om ze verder tot ontwikkeling te brengen. Daarom een uitroep teken. Het vraagteken staat er omdat het ook een uitdaging is, waarvan je kunt afzien.

In de Schrift staat erfgenaam vaak gelijk met kind: iemand die het leven dankt aan wie het met haar of hem aandurft.

In het evangelie van vandaag beschouwt Jezus zijn leerlingen niet als onmondige kinderen, maar probeert Hij zijn leerlingen op eigen benen te zetten, met wat goede raad: het is goed dat ik je loslaat, ga je eigen weg, maar ik zal bij je blijven.

Daar zijn woorden alleen niet toereikend voor: Dat véren we.
Daarom bidden we samen:

Openingsgebed

Goede God, jij staat aan de kant
van uitgesloten, rechteloze mensen.
Je daalt af in onze wereld.
Je ziet onze pijn en onze ellende
en je noemt ons: “ mijn volk”.
Je openbaart ons je naam, je diepste wezen:
“ Ik ben er voor jou”.
Je trekt met ons mee
door de dorheid van ons bestaan,
door de uitzichtloosheid van de woestijn.
En telkens weten wij van jou:
Hij laat ons niet vallen. Hij niet.
Daarom willen wij in jou geloven
door jouw weg te gaan en
door jouw leven te leven.

Vredeskaars wordt aangestoken

Bezinning naar Desmond Tutu (*geheel op sheet*)

V: Ik droom van een wereld
waar iedereen vrij is
om ten volle mens te zijn,
maar ik vergeet wel eens
dat we elkaar daarvoor nodig hebben.

Ik droom van een wereld
waar mensen creatief werken
aan al wat goed en mooi is,
maar ondertussen
liet ik jou geen ruimte
om te doen wat je moest doen.

**Allen: Wij dromen van een wereld
waar mensen, beeld van God,
voor elkaar als broers en zussen zijn
en wij hopen en geloven
dat iedereen daar van droomt. Amen.**

Vredewens

Willen we die droom werkelijkheid laten worden, dan hebben wij elkaar hard nodig. Wat kun je dan beter doen dan elkaar de hand reiken en elkaar de vrede en alle goeds toewensen.

Vredeslied: Vrede voor jou, vrede voor jou

Gedachte: Met grote letters van Gabriël Smit

Met grote letters wil ik schrijven:

“Liefde is het hart van het heelal”.

Onzin, iets voor Dante- liefde is
bij elkaar zitten, zwijgen,
willen zeggen wat je al lang
weet en toch niet zeggen kunt,
zuchtend opstaan, heen en weer lopen,
spelen met de voet van een glas.

Weten: ze heeft verdriet en
er niets aan kunnen doen, angst zien,
onrust, toch blijven waar
je bent, uit het raam kijken,
een hand leggen op een knie,
de klok horen tikken, gekraak
op een vreemde plek in het huis,
samen opruimen iets dat viel.

Denken aan leven, dromend
van een sterfbed met je hand
in dezelfde die je nu streelt,
mijmerend lopen op een heidepad,
die zelfde vogels weer, overal
ruimte, ademhalen, in grote
ogen kijken en voor altijd weten:
“Liefde is het hart van het heelal.”

Lied: Dit ene weten wij

Evangelie: Johannes 14, 15-21

Als jullie mij liefhebben, zul je ter harte nemen, wat ik jullie opdraag.

En ik zal verder de Vader vragen jullie een andere helper te geven, die voor altijd met jullie zal zijn, de Geest van de waarheid.

De wereld kan Hem niet ontvangen, omdat ze Hem niet ziet en ook niet kent; jullie kennen Hem wel, want Hij blijft bij jullie en zal in jullie zijn.

Ik laat jullie dus niet verweesd achter: Ik kom bij jullie terug.

Want nog maar een korte tijd en de wereld ziet mij niet meer, terwijl jullie mij wel zullen zien, want evenals ikzelf zullen ook jullie leven.

Op die dag zul je inzien dat ik in mijn Vader ben, en dat jullie in Mij zijn zoals ik in jullie ben.

Wie zich aan mijn opdracht gebonden weet en haar ter harte neemt, die is het die mij liefheeft, en wie mij liefheeft zal ondervinden hoe de Vader hém liefheeft, en ook ik zal hem liefhebben en mij aan hem openbaren.

Pianoklanken

Levend woord

Wie van u hebt het niet meegemaakt: dat je zag hoe je kind steeds zelfstandiger werd; dat je je afvroeg: hoeveel ruimte moet ik het geven? Wat moet ik nog tegengaan?

En op een gegeven moment botst het kind met jouw opvattingen, jouw levenswijze, de dagorde, het patroon dat je in je leven hebt. En na zijn of haar eindexamen trekt het de wereld in: met allerlei bagage van vrienden, van ervaringen, met een toekomst die nog niet duidelijk is, maar ook met wat jij het hebt willen meegeven aan vertrouwen, aan waarschuwingen, goedbedoelde raad en aan geloven en twijfel. Het zal een eigen leven moeten leiden, maar je hoopt dat het houvast genoeg heeft.

Goed bedoelde heel concrete raad: zo moet je het aanpakken, helpt niet; werkt zelfs vervreemdend.

“Paul, wil jij er straks zijn voor je broers. Dat vroeg mijn ernstig zieke vader me. Die zaten daar niet zo op te wachten: de een zweeg toen, de ander vond al gauw dat ik hem ‘betuttelde’.

Maar veel later bij een feest kreeg ik twee door een kunstenaar vervaardigde handen: de een open om te geven en te ontvangen, de ander beschermend.

Ik vertel u dit niet zomaar: blijkbaar kun je verbaal heel wat uitdrukken, veel van wat je niet in woorden kunt zeggen; het leert je luisteren in de stilte TUSSEN de woorden.

Vandaag horen we in het evangelie van Johannes een gedeelte van de door hem gecomponeerde afscheidsrede van Jezus: ik ga weg en zal weer bij jullie zijn. Wil je goed op mijn broers en zussen letten. Wil je in mijn gelaat en in het gelaat van ieder ander God mijn Vader zien. Ik vind: Wat is er mooier dan om je hele leven – nou ja, dat blijft ook menselijk klein en landt lang niet overal – wat is er mooier om je hele leven te wijden aan dát perspectief, aan niet alleen je familie maar aan al die broers en zussen die je hoe dan ook tegenkomt en met hen samen op weg te gaan naar God.

Voor mijn gevoel is het leven om mij en IN mij het geloven sterk veranderd, maar ik mag nog steeds dankbaar zijn dat wat ik als grondhouding in mijn leven heb meegekregen, lééft. Zonder vertrouwen in mensen, zonder hoop, of als je alleen maar voor jezelf leeft, houd je het niet vol.

[Dat betekent: geef rekenschap van de hoop die leeft zoals de apostel Paulus ons voorhield, ook tegen alle momenten van gebrek aan hoop in]]. Zo nu en dan mag en móet je eigenlijk daarbij stil staan.

Jezus probeert zijn leerlingen te zeggen: blijf van me houden, ook al denk je dat ik er niet meer ben: doe wat ik jullie aangeboden heb, d.w.z. aan geboden meegegeven heb. Ieder zogenaamd gebod is nl. een aanbod voor een gelukkig leven. Dat zal je spirit, geestkracht geven, ook al zullen velen er niets van begrijpen, er tegen zijn.

Ter verduidelijking daarvan: ik las daar een simpel verhaaltje over: drie steenhouwers: *Steenhouwers – werken om te werken – werken om ook anderen te laten leven – werken met een ideaal. Realiseren dat het leven veel grootser is dan dat je dat op dit moment meemaakt. Jezus heeft het dan over gedragen worden door zijn Geest, zijn Spirit: daar kún je het, mág je het, moet je het mee doen.*

Jezus zegt: Wéét dat je mijn erfgenamen bent; zet voort wat ik jullie heb voorgeleefd, meegegeven heb. Zo keer ik tot jullie terug. Bedenk wél: Jezus zei dit met zijn dood voor ogen terwijl Hij met zijn vrienden aan tafel was: Johannes schrijft daarover niet zozeer over wat er aan tafel gebeurde, maar wat er vóór tafel gebeurde: Hij waste als een dienaar de voeten van al die verschillende apostelen, óók van die ene, van wie Hij al wist dat Hij Hem verraden zou. Het gebaar dat Hij toen maakte én wat er aan tafel gebeurde, was niet zomaar iets, kortstondigs, maar een levensprogram.

Geloven is iets wat ongelovigen niet zien. Daar zijn ze niet minder om. Maar wij mogen daarvan leven.

Het gaat om gewoon menselijk leven, om menselijk samenleven, om dienstbaar te zijn aan de ongelukkigsten het meest. En daarin stijg je boven jezelf uit? Nee, je wórdt opgetild, want je leven krijgt wat er al vanaf het begin in zat: jij bent Gods tempel; wat je doet draagt – als het goed is – ook zijn stempel. Je bouwt aan zijn kathedraal, aan een nieuwe wereld, aan een hemel op aarde die - na het einde van alles en iedereen – DE hemel is.

Liefhebben is niet alleen maar moeite doen om bij een ander in de smaak te vallen, maar groeien door de ogen, het hart, de mond, het oor dat je geleend wordt, het lijf van de ander. En die ander mogen wij in ons geloven, in ons verband God, de liefde zelf noemen. Dat alles is de erfenis waarvan wij – opgevoed en gevoed door Jezus – mogen leven. Daarin en daarvan delen we. Ook vandaag.

Stilte

Lied: Deze woorden aan jou opgedragen

Geloofsgebed bidden we samen

**Ik geloof in God die woont in de liefde,
die bestaat in het hart van dit heelal.**

**Ik geloof in Gods Geest die ons wil bezielen
en die ons optilt tot ver boven onze grenzen.**

**Ik geloof in Jezus van Nazareth
en in zijn droom van gerechtigheid,
voor alle mensen.**

**Ik geloof dat hij wacht op brood dat wordt gebroken en wordt gedeeld met elkaar,
op een gebaar van vergeving
en een woord van vriendschap.**

**Ik geloof in het leven dat sterker is dan de dood,
in liefde die alle haat overwint,
in de vrede die volgt op de oorlog
en het licht dat zal stralen in de duisternis.**

Voorbeden

Acclamatie: Keer ons om naar u toe. Keer ons toe naar elkaar. .

Om uw Levensadem bidden wij
als we worden aangesproken door een mens in nood,
als we breuken willen helen met iemand die ons vreemd geworden is,
als we twijfelen aan de toekomst,
als we vrijmoedig moeten spreken over wie en wat ons bezielt,
als we samen met anderen zoeken naar troost, houvast en uitdaging bij U.
En we bidden zingend

Zoveel mensen mogen
Of kunnen niet leven zoals zij willen:
Jongeren die eenzaam zijn,
Of maar niet volwassen worden;
Mensen die door een handicap leven in een andere wereld;
Mensen die uitgerangeerd raken door het verlies van hun werk;
Vrouwen of mannen binnen onze kerk, die niet mogen leven naar hun roeping;
Ouderen die niet de hulp krijgen die zij nodig hebben:
Geef hun en ons de kracht om liefde te ontvangen en dóór te geven.
Bidden we zingend

Er zijn er zoveel die zich tot een dienend beroep hebben laten verleiden:
Ambtsdragers en werkgroepsleden in onze kerken,
Mensen in de gezondheidszorg,
In het vervoer,
bij de ordehandhaving en het herstel van de geschonden orde;
Er zijn er ook die moeten vechten of wapens maken.
Tot U, levende God, en tot elkaar bidden we om moed en uithoudingsvermogen,
Om waardering
én om mildheid als wij fouten maken
en we zingen:

Intentieboek
Persoonlijk uitgesproken intenties
Lichtje van de maand voor.....

Onze Vader: *(we gaan staan, geven elkaar een hand)*

Uitnodiging

Slechts het brood dat wij te eten gaven
Zal ons verzadigen.
Slechts de gevangene die wij verlost
Zal ons bevrijden.
Slechts het gewaad dat wij wegschonken
Zal ons bekleden
Slechts de zieke die wij bezochten
Zal ons genezen
Slechts de vreemde die wij in onze kring opnamen
Zal ons completer maken
Slechts het water dat wij te drinken gaven
Zal ons verkwikken
Slechts het woord dat leed verzachtte
Zal ons troosten
Slechts de God die zich liet breken,
Zal ons heel maken.

Brood voor onderweg Huub Oosterhuis

Goede God, wij weten van een naam, een oud verhaal, dat ons is doorverteld, over een mens die vol was van uw kracht, Jezus van Nazareth, een jodenman.
In hem is uw genade verschenen, uw mildheid en uw trouw.
In hem is voorgoed aan het licht gekomen hoe gij bestaat: weerloos en zaveloos, dienaar van mensen.
Hij was zoals wij zouden willen zijn: een mens van God, een vriend, een licht, een herder, één die niet ten eigen bate heeft geleefd.

Om aan hem en zijn wijze van leven te blijven denken breken wij dit brood als teken van verbondenheid met Hem; dat wij Hem bij ons leven houden.

Wij delen nu dit brood met elkaar.

Lied: Ave Maria

Dankwoordje

Slotgedachte: Uitdaging

Een uitdaging is het, God te zien als Hij-die is.
Die er zal zijn. Die er altijd zijn zal.

Een uitdaging is het, God te zien als de stem die roept:
mens waar ben je; mens waar is je broer?
Om als het erop aankomt,
wij ons als naasten gedragen, elkaar tot naaste zijn.

Een uitdaging is het voor de mens en roeping,
om onze aarde en alle leven te beheren en te behoeden,
in de geest van die ene God,
die ons op deze plaats heeft neergezet.

Een uitdaging is het God te zien in trouw van mensen aan elkaar,
in de zorg voor een kind, in het zoeken van recht,
in de vreemdeling die wij opnemen,
in barmhartigheid, vergeving en verzoening.

Een uitdaging is het te werken aan een betere wereld,
rechtvaardiger, eerlijker, meer delend,
meer gelovend in het goede van de mens,
meer op God gelijkend.
Als God te zijn.

Zegenwens: De Levende zegene en behoede u, GvL 344

Slotlied: Wij bijeen